

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.523 van 5 november 2001
in de zaak A. 96.005/VII-22.981**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat V. LURQUIN,
 kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
 Zwitserlandstraat 22

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Albanese nationaliteit, op 12 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 juli 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 10 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. BERTRAND, die, loco advocaat V. LURQUIN, verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 16 februari 2000 en verklaarde zich op 24 februari 2000 vluchteling.

1.2. Op 25 juli 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 5.2. van de Conventie van Dublin van 15 juni 1990.

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door de Duitse autoriteiten en de Duitse overheid heeft in datum van 28/06/2000 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemd persoon. Overwegende het artikel 8 van de Rechten van de Mens zal de verwijdering naar een ander land van de Conventie van Dublin de betrokkene niet verhinderen nog contact te hebben met zijn zuster Flora in België en zijn nauwe familiebanden te onderhouden.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondegebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Duitse overheid.

(...).".

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partij de schending inroept van artikel 5, 2, a) van de Conventie van Dublin van 15 juni 1990, alsook van artikel 30, 1, a), tweede zinsdeel van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985; dat uit de stukken van het dossier zou blijken dat de verzoekende partij naar België is gekomen op uitnodiging van een in Brussel gevestigde organisatie, zodat er geen twijfel over kan bestaan dat haar enige bestemming België was;

Overwegende dat de verzoekende partij opwerpt dat, op basis van de bepalingen van artikel 5, 2, a) van de Conventie van Dublin en van artikel 30,1, a) van de overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen van 19 juni 1990, België verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag;

Overwegende dat de basisregels waarop de verzoekende partij zich beroept inderdaad, in principe, tot gevolg hebben dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag; dat evenwel nergens wordt verboden dat België alsnog een vraag aan de staat die het 'Schengenvisum' heeft uitgereikt, richt om de asielaanvraag over te nemen; dat dit in casu Duitsland is;

Overwegende dat dergelijke vraag werd geformuleerd en dat deze positief werd beantwoord door de Duitse autoriteiten; dat Duitsland geen uitzonderingsgeval (zoals voorzien door artikel 9 van het Besluit 1/97 van 9 september 1997 van het comité en van artikel 18 van de overeenkomst van Dublin van 15 juni 1990, betreffende sommige bepalingen voor de tenuitvoerlegging van de overeenkomst) heeft ingeroepen, zodat deze lidstaat geacht moet worden verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van dit asielverzoek;

Overwegende dat de verzoekende partij tijdens haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag heeft gemaakt van het feit dat zij naar België zou zijn uitgenodigd door ICEM, (International Federation of Chemical, Energy, Mines and General Workers' Union); dat zij, integendeel, op de vraag waarom zij België heeft verkozen geantwoord heeft dat België en Brussel het centrum van Europa zijn; dat de verzoekende partij tijdens ditzelfde verhoor verklaarde dat zij officier is in het Albanese leger; dat het Schengenvisum bovendien slechts 22 dagen geldig bleek te zijn voor een verblijf van 7 dagen;

Overwegende dat deze laatste twee gegevens in tegenspraak lijken te zijn met de elementen die in de betreffende uitnodiging worden vermeld; dat er, enerzijds, sprake is van een verblijf van één maand te Brussel en dat, anderzijds, dit schrijven gericht

is aan de Onafhankelijke Vakbond van Mijn en Metaalarbeiders, Branche Koperindustrie, waarvan de verzoekende partij thans beweert secretaris te zijn, hoewel zij in haar verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde militair te zijn;

Overwegende dat de bestreden beslissing genomen is overeenkomstig de regelgeving; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in het tweede middel de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 51/5, § 1, alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de schending van de motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens; dat de zuster en schoonbroer van de verzoekende partij in België verblijven, en dat de verzoekende partij met deze personen nauwe familiebanden onderhoudt; dat de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij een duidelijke inmenging teweegbrengt in het familieleven van de verzoekende partij, zonder te vermelden welke van de in artikel 8 E.V.R.M. opgenomen doelstellingen zulke verstoring van het familieleven van de verzoekende partij zouden verantwoorden, en in hoeverre deze verstoring in een redelijke verhouding zou staan tot die doelstelling;

Overwegende dat in de motivering van de bestreden beslissing vermeld wordt dat met toepassing van art. 51/5 Vreemdelingenwet en art. 5.2. Conventie van Dublin Duitsland de asielaanvraag van de verzoekende partij heeft overgenomen en dat artikel 8 E.V.R.M. evenmin geschonden is omdat de verzoekende partij niet wordt verhinderd contact te houden met haar zuster;

Overwegende dat artikel 35 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen en artikel 4 van de Conventie van Dublin de familieleden aanduiden die tot het gezin worden gerekend: de echtgenoot/echtgenote, de ongehuwde kinderen van de erkende vluchteling onder de 18 jaar en de ouders van de ongehuwde kinderen die zich vluchteling verklaard hebben; dat noch de zuster van de verzoekende partij, noch haar schoonbroer onder deze definitie vallen;

Overwegende dat de verzoekende partij geen nadere uitleg geeft over het begrip “gezin” dat zij zou vormen met haar zuster; dat zij niet met concrete gegevens aantoont dat er tussen haar en haar zuster een voldoende nauwe feitelijke band bestaat, dat bijgevolg niet is bewezen dat de verzoekende partij aldus binnen de toepassing valt van het in artikel 8, eerste lid, E.V.R.M. beschermde recht op gezinsleven;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf november tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.